

LBRIS

We know
books

Un
nou
inceput

SIONO
EDITURA

București 2023

Issabela Cotelin	
Prefață – Dor și aforisme	5
Ami Ancelin	
Noiembrie, Londra	13
Ionel Anghel	
Visul	33
Luisa Apostol	
Un cal în toamnă	45
Oana Ardeleanu	
O picătură în ocean	59
Nicoleta Beraru	
Groapa	77
Diana Bobică	
Rădăcinile mele dor	89
Corina Lilea	
Esență de vineri	105
Aura B. Lupu	
Promisiuni	117
Irina Magierka	
O radiografie de suflet	123

Ligia Monica Mateiu	
Cu jurământul lui Hipocrate prin lume	139
N Marianne	
Lângă țărnișă, mai aproape de tine	159
Anca Mizumschi	
Lumina de veghe albastră	171
Fiecare femeie e o insulă	179
Cristina Pop	
Emigrarea – mai mult a mea decât a ta	183
Paulina Popescu	
Este un curaj de a emigra	203
Simona Prilogan	
Îmbrățișarea lui Dumnezeu	213
Em Sava	
Am plecat privind în urmă	237
Violeta Vasiliniuc Streidel	
Life is Good	249
Mona Șimon	
Lumea mea	283
Suzănica Tănase	
Undeva, la capătul lumii mele	297

Ami Ancelin trăiește în Anglia, dar sufletește se ține aproape de Iașiul ei natal, „orașul nopților de mai cu miros îmbătător de tei”.

Pasionată de literatură, scrie texte sensibile pe blogul ei personal *A sophisticated woman*.

A debutat în 2020 în volumul antologic *Nuanțe de piper și ciocolată – It is what it is*, la SIONO Editura, cu povestirea *Fluturii cenușii*. Un an mai târziu, a publicat povestirea *Andru și căsuța din globul de cristal*, în volumul *Șotron pe zăpadă* la aceeași editură.

Noiembrie, Londra

Nu-mi doream castele. În jurul meu era numai nisip. Nu-mi doream șampanie roz în fiecare zi, nici diamante. Îmi doream să trăiesc. Simțeam că nu trăisem niciodată. Tot ce aveam era doar acel sentiment pe care îl numeam speranță. Perfid, dulceag, incert, siropos, trăit întotdeauna la final; finalul unui eșec, al unei așteptări, al oricărei alte întâmplări și al fiecărui nimic rămas. Aș fi ucis cu aversiune acel joc nesfârșit al fiecărei speranțe de mâine. Dumnezeu știe de ce neșansa mă tot arunca în fața unor uși închise. Eu niciodată nu aveam cheile potrivite.

Viața, la urma urmei tot un sentiment, îmi dădea iluzia că trăiesc. Cumpăram cu împrumut orice clipă de fericire. Prețul era atât de mare, încât rămâneam datoare vândută.

Pierdusem tot. Pierdusem chiar și locul unde mă născusem. Nu mai aveam niciun singur loc pe care să-l numesc acasă.

Detalii, nu?

„Acasă este acolo unde ți-e inima?” Ah! Inima mea este acum între două lumi: cea potrivnică, lumea care m-a izgonit, cea care mi-a luat tot și pe care, paradoxal, încă o iubesc, și lumea aceasta, care m-a primit. Nu m-a primit cu brațele deschise, nu. Nu a fost nicio învoială, nicio făgăduință, dar au fost drumurile nemărăcinoase, ușile au

fost deschise... Știu! Detalii...

În acea ultimă noapte eram tânără încă, dar mă simțeam atât de bătrână, încât nu-mi mai aduceam aminte nici dacă am fost copil vreodată. În acea ultimă noapte totul era gol. Casa era rece și goală, oglinda în care mă priveam era la fel de rece și goală...

Am stins luminile și am plecat. Plecam, nu fugeam. Uitasem de acel de atât de multe ori spus „nu voi pleca niciodată”. Îl încălcam acum neînduplecată. Știam că mă voi rătăci, dar în acea rătăcire voi găsi drumul cel bun.

Lacrimile s-au amestecat cu ropotul înghețat de ploaie. Era începutul unui noiembrie, dar în mine deja viscolea a iarnă. Țineam cu hotărâre pașaportul în mână.

Ți-am spus că a fost primul meu zbor? Nu, nu am avut când. Știi ce nu ți-am spus? Nu ți-am spus nici că îmi dădusem demisia care, bineînțeles, nu a fost acceptată. Primisem, în schimb, acordul să plec câteva luni, cu promisiunea de a mă întoarce la aceeași muncă de birou cu ochii ore întregi în calculator – făcând state de plată, burse pentru câteva mii de studenți, muncă pentru care nu primeam niciodată o mărire de salariu. Nu eram nepoata nimănui.

Erau alții, întotdeauna, favorizați. Acești alții primeau întotdeauna acele salarii de merit din sistemul bugetar. Mă voiau plecată, nu demisionată, pentru ca salariul meu să poată fi împărțit la ceilalți colegi de birou rămași. Ai dreptate, și acestea sunt detalii.

Da, ținam cu hotărâre pașaportul în mână... Câteva

ore mai târziu aterizam pe aeroportul din Heathrow.

De atunci nu am mai știut niciodată unde îmi este locul și căruia îi voi spune într-un sfârșit: sunt acasă. Astăzi locuiesc undeva la capătul lumii, sunt treisprezece ani de atunci, iar aceasta îmi este povestea:

Prins la mijloc între părinți, puștiul care nu părea să aibă mai mult de nouă ani, cânta manele cât îl ținea gura, bătând tactul în scaunul în care eram așezată. Căutam disperată cu privirea un alt loc unde să mă așez, în ciuda faptului că cele două locuri de lângă mine nu erau ocupate. Am renunțat la idee când am observat că în aeronavă mai peste tot erau copii. Unii plângeau, alții țipau, iar de la două rânduri de scaune distanță venea un miros greu de alcool. O tânără blondă, îmbrăcată în negru, ce purta la gât o eșarfă mov, căuta la fel de neliniștită un loc liber. Nici ea nu se simțea confortabil lângă cei doi bărbați care râdeau zgomotos. Îi invadeau cu obrăznicie spațiul.

Tânăra îi ceru stewardesei să-i găsească un alt loc.

Aș fi cerut și eu copilului să înceteze, dar, întorcându-mi privirea către scaunele din spate și întâlnind indolența din privirea părinților, am renunțat. Din când în când, copilul se oprea din cântat și, neliniștit, își întreba tatăl într-o română stricată:

– Tată, dar de ce nu plecăm? De ce nu decolează avionul?

– Dumnezeu știe! Mai trebuie să vină oameni, mai stai liniștit! îi răspundea tatăl, un tip destul de mare.

Avea capul acoperit cu o pălărie la fel de mare și, cu un gest continuu și neliniștit, își netezea sau ștergea mustața deasă și neagră. Respira greu și transpira cumplit, dar păstra cu încăpățănare haina, ce părea cu două măsuri mai mică și care abia îl încăpea.

– *Of course*, răspuse puștiul obraznic, cu un aproape perfect accent englezesc, căpătat de obicei de majoritatea copiilor de români născuți în Anglia și care merg de foarte mici la școală.

Apoi se ridică de pe scaun și începu să numere pasagerii.

– Sunt cincizeci, îi spuse tatălui, renunțând plictisit să mai numere.

Sunt cel puțin o sută șaptezeci, gândesc eu, prinsă în jocul copilului.

– Numai Dumnezeu știe câți sunt, spuse tatăl cugetând pios.

– *Welcome on board!* se auzi vocea căpitanului de zbor, care anunță și în română, și în engleză că avionul cu direcția Heathrow Aeroport pleacă la nouă și zece din cauza turbulențelor de aer, lucru ce însemna alte patruzeci de minute de așteptare.

– Doamne ferește, bine că nu pleacă dimineață! se îngrijoră mama puștiului, îndreptându-și nervoasă baticul care-i tot aluneca de pe cap.

La scurt timp m-am trezit întrebată de însoțitoarea de bord dacă sunt de acord ca tânăra cu eșarfă să se așeze pe unul dintre cele două scaune libere de lângă mine.

— *Of course*, răspuse copilul cu un aer serios, rămânând în picioare, atent la discuție și la tot ce se întâmpla în jur.

Surprinsă de intervenția neașteptată, m-am întors curioasă spre el. Am întâlnit o privire atât de jucăușă și de nostimă, încât l-am plăcut pentru prima dată. Părul negru, atent dat cu gel, îi dădea un aer și mai ștrengar. Cu siguranță copilul mai avea multe de făcut și de spus. Părea pus pe șotii. În fond, erau doar trei ore de zbor. Ce altceva putea să se mai întâmple? Deja știam repertoriul de manele al micuțului și, pentru că însoțitoarea de bord mă ruga din priviri să accept, am răspuns zâmbind, imitându-l pe copil:

— *Of course!*

Răspunsul meu a bucurat pe toată lumea, mai ales pe copil. Se simțea important acum, prins în conversație.

— *My name is John*, Ionuț adică.

Întinse bărbătește o palmă micuță, așteptând reacția mea.

— Sunt încântată să te cunosc!

— *Nice to meet you!* răspuse plin de importanță Ionuț, scuturându-mi mâna.

Tânăra își mută bagajul de mână, mulțumind recunoscătoare, și se așeză pe scaunul liber dinspre culoar.

— Fă-mi și mie o poză! Îmi faci? își întrebă femeia cu batic în șoaptă copilul.

— *Of course, mom!*

— Mai stați liniștiți, mai terminați cu pozele! se lamentă

tatăl lui Ionuț, care, hotărând în sfârșit să se elibereze din strânsoarea hainei, răsuflă ușurat.

Ionuț îi făcu mamei câteva poze, amuzat de baticul ce-i tot aluneca, o îmbrățișă cu dragoste și apoi rămase în picioare descumpănit. Îi veni o idee genială și, aplecându-se peste scaun, mă bătu pe umăr:

– Pot, te rog, să mă așez și eu lângă tine?

Am amuțit. Clar era una dintre acele călătorii imposibil de suportat. M-am gândit pentru o clipă că puștiul probabil nu avea loc între cei doi părinți care ocupau fiecare mai mult decât un scaun și, probabil din lipsa spațiului, copilul era agitat. Poate, dacă s-ar fi aflat lângă mine, aș fi avut situația sub control și n-ar mai fi țipat cântând manele în timp ce bătea tactul în scaunul meu.

– Sigur! Sunt de acord și părinții tăi?

– *Mom, dad*, pot să mă mut pe scaunul din față?

Tatăl lui Ionuț răspunse nervos că da, transpirând încă, încercând acum să-și desfacă doi nasturi de la cămașă. Mama, ocupată cu telefonul, își dete și ea acordul, trăgându-și apoi fustele încâlcite printre picioarele lui Ionuț, care aproape sărise peste tatăl ce încercase să se ridice pentru a-i face loc băiatului.

Ajuns lângă mine, Ionuț îmi ceru să-l las la geam, așa că m-am trezit prinsă la mijloc între copil și tânăra cu eșarfă.

Când, în sfârșit, avionul decolă, stewardesele deschiseră serviciul de catering la bord. M-am gândit atunci să-mi comand o cafea. Tânăra de lângă mine ceru și ea o

cafea, apropiind cardul de dispozitivul electronic de plată.

Când am înmânat, la rându-mi, cardul să plătesc, stewardesa m-a anunțat cu un zâmbet forțat că tranzacția mea a fost respinsă. M-am înroșit toată:

– Îmi cer scuze, renunț la cafea.

– Puteți plăti cash sau folosi alt card, încercă tânăra să-mi dea o soluție, însă eu nu aveam nici cash și nici alt card.

În plus, eram extrem de jenată din cauza penibilului situației, mai ales că stewardesa nu avea un aer prea prietenos, iar felul în care insista era supărător. Dar fata cu eșarfă, cu un gest natural, și-a scos din nou cardul din geantă și a achitat ea.

I-am mulțumit și m-am făcut mai mică în scaun, ținând cu stângăcie cafeaua. Aveam lacrimi în ochi. Paharul acela fierbinte îmi ardea degetele. Mă făcusem de rușine și nu înțelegeam de ce nu am putut plăti cu afurisitul ăla de card, pe care transferasem tot salariul strâns cu ceva timp în urmă, înainte de a mă hotărî să plec. Mă rugam în gând să nu fie decât o eroare și să am acces la bani.

– Unele companii de zbor procesează plățile după aterizare, pentru că POS-urile lor sunt *offline*. De aceea nu acceptă anumite carduri, se simți fata de lângă mine datorre să-mi explice, ghicindu-mi neliniștea.

Pentru mine nu avea nicio logică explicația, eram la fel de îngrijorată și confuză:

– Mulțumesc! Nu știam, am să vă înapoiez banii la coborâre.

– Nu, nu vă faceți o problemă din asta. Cafeaua nu merită niciun ban. E cea mai oribilă cafea pe care am băut-o vreodată.

– Îmi pare rău!

Am înghițit o gură de cafea din paharul de plastic și, într-adevăr, cafeaua era slabă, mult prea fierbinte și cumplit de amară. Eram obosită, stăteam incomod în scaun și îmi era cald. Mai erau ore lungi de zbor și deveneam nesigură.

– Tu ai copii? m-am trezit întrebată de Ionuț, care, plictisit, dădea *scroll* pe telefon, căutând pe youtube o listă de manele și, în același timp, încerca să deschidă și o conversație cu mine.

– Da, am copii.

Știam, intuiam întrebarea următoare, care nu a întârziat să apară:

– Și? Ei unde sunt?

Ce-aș fi putut să-i răspund? Că au rămas cu bunicii? Că fetița mea are doar trei ani și deja îmi este dor de părul ei lung și negru de Albă ca Zăpada? Că are un telefon roz și doar cu câteva ore în urmă ne jucam împreună? Că băiatul meu de unsprezece ani m-a privit tăcut și serios când a văzut bagajele, apoi a izbucnit în plâns și a plecat la școală? Inima mea era frântă.

– Ei sunt... bine.

Copilul m-a privit neîncrezător pe sub sprâncene:

– Mergi la muncă, nu? Eu am plâns mult când mami și tati au plecat fără mine. Aveam patru ani, îmi trimiteau

jucării, dar mă plictiseam repede de ele și nici dulciurile nu prea îmi plăceau. Au făcut apoi bani mulți, mulți, uite atât de mulți au făcut, au venit și m-au luat și pe mine. Acum merg la școală în Anglia. Nu am niciun prieten acolo, frații mei sunt mari, muncesc pe șantier, dar nu locuim împreună. Eu sunt cu mami și cu tati. Nu-i așa, *mom? Dad?*

Ionuț se ridică și se aplecă peste scaune, așteptând aprobarea lor:

– *Of course*, îi răspunse mama distrată, cu privirea în telefon.

Tatăl sforăia zgomotos, iar Ionuț pufni în râs.

Nu aveam niciun răspuns pentru Ionuț, așa că i-am distras atenția cu cea mai stupidă întrebare:

– Tu ce-ai vrea să te faci când vei crește mare, Ionuț?

– Cântăreț bisericesc, veni prompt răspunsul lui, dându-și ochii peste cap, strâmbându-se în direcția părinților și făcând semn că nu, el nu vrea. Mie îmi plac manelele, îmi spuse în șoaptă.

Of course, am răspuns în gând. Deja știam asta. Faptul că mama avea capul acoperit cu un batic mărturisea că sunt de o religie anume, dar nu-mi trecea prin cap ce fel de religie.

Cred că Ionuț m-a găsit plictisitoare. Nu m-a mai întrebat absolut nimic. A deschis un joc pe telefon și din acel moment l-am pierdut. A rămas preocupat și tăcut.

Avionul rula ușor, aproape plutind deasupra norilor ori trepidând când își modifica viteza de zbor. Cerul era negru